

РЕШЕНИЕ

№ 23027

гр. София, 09.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.05.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **1677** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба на К. Г. П., срещу Решение № 4229 от 25.11.2025 г., постановено по НАХД № 12898/2025 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 - ти състав. С решението е изменено Наказателно постановление (НП) № 781841 – F761624 от 07.08.2024 г., издадено от директора на офис „М.“ при ТД на НАП – С., с което на основание чл. 355, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) на касатора е наложено административно наказание „глоба в размер на 100 лева, за нарушение на чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО и чл. 4, ал. 3, т. 1 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица (Наредба № Н -13/17.12.2019 г.), като вместо това му е определена глоба в предвидения в закона минимален размер - 50 лв.

Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон и допуснати съществени процесуални нарушения - чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, вр. чл.63в от ЗАНН, аргументирани са доводи, че въззивният съд не е обсъдил всяко от направените в жалбата конкретни оплаквания и представените писмени доказателства. Твърди, че постановеният съдебен акт съдържа повърхностни и непълни мотиви, като се оспорват и фактическите констатации. Поддържа, че забавянето при връчване на наказателното постановление, представлява съществено процесуално нарушение, а в условия на евентуалност твърди антидатиране на същото. По съществуващото на спора е застъпено становище, че не е отчетено обстоятелството, че

липсват неплатени, забавени или неточно декларирани задължения за данъци или осигурителни вноски. Сочи, че поради мълчаливия отказ данъчната администрация да приеме декларация обр. 50 за поправка на грешка от 03.08.2023г. декларираните облекчения не са били изключени от дължимия годишен данък, поради което е заплатил сума, без да се ползва от законовите възможности за намаляване на данъчните задължения. Счита, че доколкото от бездействието му не са налице никакви вредни последици за фиска, а дори напротив, то деянието представлява маловажен случай. От касационната инстанция се иска да отмени въззивното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени НП. Алтернативно е заявено искане за връщане на делото за ново произнасяне на въззивния съд.

С решението касаторът е осъден да заплати в полза на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лв. С Определение № 32 от 06.01.2026г. съставът на СРС е оставил без уважение депозираната по делото молба за изменение на решението в частта за разноските, като неоснователна. С частна жалба на основание чл.248 от ГПК, вр. чл.144 АПК касаторът оспорва постановеното по въззивното дело определение. Излага твърдения, че на основание чл.143, ал.3 от АПК ответникът има право на разноси, но доколкото в случая жалбата срещу НП е частично основателна следва, че на ответника разноси не се дължат.

В съдебното заседание касационния жалбоподател се явява лично и поддържа искането в касационната жалба и съображенията, с които е обосновано, както и частната жалба по чл. 248 от ГПК.

Ответникът – директор на Офис „М.“ при Териториална дирекция Национална агенция за приходите – С., чрез процесуалния си представител юрк. Б., оспорва жалбите. Счита, че следва да бъдат отхвърлени като неоснователни и недоказани. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че касационната жалба е частично основателна, доколкото от страна на административнонаказващият орган не е извършена достатъчна преценка. Частната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, XXVI касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Въз основа на събраните писмени и гласни доказателства въззивният съд е приел за установено от фактическа страна, както следва:

Санкционираното административно нарушение е констатирано при извършена на 29.03.2024г. проверка, възложена с резолюция по повод на подаден от К. П. молба за корекция на декларация по чл.50 от ЗДДФЛ. В хода на проверката било установено, че лицето, в качеството на самоосигуряващо се лице, не е подало декларация обр. № 6 по чл.2, ал.2 от Наредба № Н-13/17.12.2019г. за периода от 01.01.-31.12.2022г., в законоустановения срок по чл.4, ал.3, т.2 от същата наредба, а именно 30.04.2023г. - неработен ден, поради което срокът е бил до 02.05.2023г., включително. Предвид констатираното от приходния орган била изпратена покана за съставяне на АУАН до лицето, което от своя страна на 29.03.2024г. подало декларация обр. № 6, (за което е съставен протокол за приемане на декларация № 222272400069703/29.03.2024г., приложен по АНП).

Въз основа на така установеното свидетелят В., инспектор по приходите при ТД на НАП С., в присъствието на П. е съставила АУАН № F761624/29.03.2024г., в която е отразила, че лицето е

нарушило изискванията на чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО във връзка с чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № Н-13/17.12.2019г. - не е подал за периода 01.01.2022г. – 31.12.2022г. декларация обр. № 6 по чл.2, ал.2 от Наредба № Н-13/17.12.2019г. до дата 02.05.2023г., вкл. (т.к. законоустановеният срок е до 30.04.2023г. – неработен ден). АУАН е подписан от нарушителя без възражения.

Въз основа на констатациите в АУАН, на 07.08.2024 г. директорът на офис „М.“ при ТД на НАП - С. е издал обжалваното пред СРС Наказателно постановление № 781841-F761624/07.08.2024г., с което за констатираното нарушение, на основание чл.355, ал.1 от КСО е наложена глоба в размер на 100 лв.

Въззивният съд е приел, че АУАН и НП са съставени от компетентни длъжностни лица, в кръга на службата им. Районният съд е намерил, че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, като АУАН, респ. НП са издадени при спазване на процесуалните изисквания за задължително съдържание по ЗАНН. Съдът е приел за неоснователно наведеното в жалбата твърдение за антидатиране на НП, доколкото подобен извод не може да се базира на факта на късното връчване на акта. Според решаващия съд, установеното бездействие на самоосигуряващото се лице е квалифицирано в съответствие с фактическите данни и приложените доказателства. В тази връзка СРС е посочил, че представените молби в съдебно заседание, касаещи депозирането на декларация по чл.50 от ЗДДФЛ са ирелевантни, доколкото административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана за неподадена в срок декларация обр. 6 за 2022г. Предвид това СРС е приел, че от събраните в хода на съдебното производство доказателства по категоричен начин се установява, че жалбоподателят е осъществил състава на описаното в НП административно нарушение, за което обаче наложената глоба не е съобразена с чл.27, ал.2 от ЗАНН, поради което размерът на глобата е редуциран до предвидения в закона минимален размер – 50 лв. Според СРС процесното нарушение не представлява „маловажен случай“ по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

Въззивното решение е правилно.

Съгласно разпоредбите на чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № Н-13 от 17.12.2019 г. и чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО самоосигуряващите се лица имат задължение за деклариране на данни в НАП с декларация образец № 6, която следва да бъде подадена в съответната териториална дирекция еднократно до 30 април на следващата година, за който се отнасят, съответно в срока за подаване на годишната данъчна декларация. Служи за деклариране на дължимите за внасяне осигурителни вноски за предходната година. В декларацията се отразяват окончателните дължими суми за осигурителните вноски, определени при годишното изравняване, които подлежат на внасяне. Приведено към конкретиката на настоящия казус К. П. като самоосигуряващо се лице е следвало да подаде в ТД на НАП - С. офис „М.“, декларация обр. № 6 за периода 01.01.2022-31.12.2022г., до 02.05.2023г., (т.к. 30.04.2023г. е неделя, а 01.05.2023г. е неработен ден, официален празник). По делото пред СРС с административнонаказателната преписка е приет протокол от 29.03.2024г. с отразена дата на подаване на декларацията обр. № 6 за периода от 01.2022г. до 12.2022г., а именно на 29.03.2024г. В тази връзка настоящата инстанция намира, че СРС е направил съответен на изискванията на закона извод, че административното нарушение вменено на К. П. с НП е доказано по несъмнен и категоричен начин.

Противно на твърденията в касационната жалба и според настоящия съдебен състав при установяване и санкциониране на административното нарушение не са допуснати процесуални нарушения, които да са съществени и да са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице в административно наказателното производство. Вярно е, че в АУАН и НП е посочено, че не е подадена в законоустановения срок декларация обр. № 6 за периода 01.01.2022-31.12.2022г. Така също обаче е налице и коректно отразяване, че в случая

декларация обр. № 6 за периода е следвало да се подаде до 02.05.2023г. включително (т.к. 30.04.2023г. е неработен). Същата е подадена по електронен път на 29.03.2024г. с вх. № 223582402631968/29.03.2024г. и е приета с Протокол № 222272400069703/29.03.2024г. Посочено е мястото на извършеното административно нарушение – [населено място], [улица], офис „М.“ при ТД на НАП С. и е пояснено, че това е компетентен офис по постоянен адрес на лицето. Като дата на извършване на нарушението, доколкото срокът за подаване на декларацията обр. № 6 е изтекъл на 02.05.2023 г. (присъствен/работен ден - вторник) е посочена дата 03.05.2023 г. При тези данни, според настоящия съдебен състав законосъобразно административнонаказващият е издал процесното НП. Ангажираните доказателства и защитни твърдения във връзка с наличието на подадена декларация по чл. 50 по ЗДДФЛ не поставят съмнение относно извършването на констатираното административно нарушение във връзка с неспазване задължението да подаде данните пред ТД на НАП еднократно за 2022г. с декларация Обр. 6 по чл. 2, ал. 2 от Наредба Н-13/17.12.2019г., поради което следва да понесе и предвидената в закона отговорност. Законосъобразна е и констатацията на административнонаказващият орган, относно правната квалификация на санкционираното административно нарушение – чл. 5, ал. 4, т. 2 от КСО, във връзка с чл. 4, ал. 3, т. 2 от Наредба № Н – 13/17.12.2019 г.

Споделя се и изводът на СРС, че за конкретното нарушение съответна на критериите на чл. 27 от ЗАНН е глоба наложена в минималния предвиден в закона размер – 50 лв. Фактът, че административното нарушение е извършено за първи път не е достатъчен, за да се приеме, че и тежестта на нарушението е по – ниска в сравнение с други сходни деяния, а още по – малко, че е явно незначителна, доколкото закъснението за подаване на процесната декларация е около една година. В тази връзка правилно решаващият съд е приел за неоснователно становището на жалбоподателя за наличие на основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН.

По изложените съображения касационната жалба е неоснователна и обжалваното решение следва да бъде оставено в сила като правилно.

По отношение на частната жалба, съдът счита същата за подадена в срока по чл. 248, ал. 3 ГПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

С обжалваното определение е отхвърлено искането на К. П. за изменение на въззивното решение в частта за разноските като бъде намален размерът на присъденото на ответника юрисконсултско възнаграждение. Правилна е преценката на СРС, че на НАП се дължи юрисконсултско възнаграждение, което с оглед изхода на делото е определено под минималния предвиден размер по чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ – 50 лв. Правилно въззивният съд е отчел, че в случая административния орган е бил представляван от юрисконсулт и така също определеното възнаграждение е под минималния предвиден размер. Касационната инстанция счита, че юрисконсултското възнаграждение съответства на вида и количеството на извършена дейност от процесуалния представител на ТД на НАП и е справедлив и обоснован, и не следва да бъде намаляван.

По изложените съображения оспорените решение и определение по чл. 248 ГПК по НАД № 12898/2025г. на СРС следва да бъдат оставени в сила.

При този изход на спора и своевременно заявеното искане в полза на НАП следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 25 евро – под минималния размер.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН и чл. 221, ал. 2, предл. първо във вр. чл.236 АПК, Административен съд София град, XXVI касационен

състав:

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4229/25.11.2025 г., постановено по НАХД № 12898/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 – ти състав.

ОСЪЖДА К. Г. П., ЕГН [ЕГН] да заплати на Национална агенция за приходите сумата юрисконсултско възнаграждение в размер на 25 /двадесет и пет/ евро.

ОСТАВЯ В СИЛА Определение № 32/06.01.2026г. по НАХД № 12898/2025г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 – ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: